

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 212.686 van 18 april 2011
in de zaak A. 195.210/XIV-31.841**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Bart Staelens
 kantoor houdend te 8000 Brugge
 Gerard Davidstraat 46 bus 1
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen

I. Voorwerp van de vordering

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 15 januari 2010, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 36.102 van 16 december 2009 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 5211 van 22 januari 2010 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Rita Van Den Eeckhout heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

De verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 9 februari 2011 om 10.30 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Pieter-Jan Staelens, die loco advocaat Bart Staelens verschijnt voor de verzoeker, en attaché Ben Bettens, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste Auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verzoeker komt op 5 februari 2008 België binnen en verklaart zich dezelfde dag vluchteling. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 20 mei 2009 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 7 juli 2009 trekt de commissaris-generaal die beslissing in en op 28 juli 2009 neemt hij een nieuwe beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De verzoeker tekent op 28 augustus 2009 tegen deze laatste beslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Met een arrest van 16 december 2009 weigert ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoeker. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoeker werpt in een eerste middel de schending op van de artikelen 48/3, 48/4 en 39/65 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, (Vreemdelingenwet) van artikel 149 van de Grondwet en van de rechten van verdediging.

De verzoeker voert aan dat hij na de intrekkingbeslissing van de commissaris-generaal van 7 juli 2009 uitdrukkelijk had gevraagd nogmaals te worden gehoord, dat op die vraag nooit is gereageerd, dat de ingetrokken beslissing van 20 mei 2009 lacunes bevatte en dat de commissaris-generaal in zijn nieuwe beslissing van 28 juli 2009 rekening heeft gehouden met de argumentatie van de verzoeker in het beroep tegen de beslissing van 20 mei 2009, bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gekend onder het rolnummer 42.916.

In het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (rolnummer 45.222) tegen de beslissing van 28 juli 2009 had de verzoeker in het vierde middel uiteengezet dat het niet horen naar aanleiding van de intrekkingbeslissing en ondanks zijn uitdrukkelijk verzoek, een schending van de rechten van verdediging, samen gelezen met de artikelen 48, 48/3, 48/4 en 52 van de Vreemdelingenwet, uitmaakte. Hij had daarbij onder meer aangevoerd dat ook een intrekkingbeslissing een administratieve rechtshandeling is die aan de vereisten van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en aan de hoorplicht moet voldoen. Dit betekent volgens de verzoeker echter niet dat het door hem op 28 augustus 2009 bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ingestelde annulatieberoep (sic) plots tegen de intrekkingbeslissing zou zijn gericht: de verzoeker heeft de intrekkingbeslissing nooit bestreden en het verzoekschrift van 28 augustus 2009 vermeldt zeer duidelijk de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juli 2009 als voorwerp. Een en ander neemt volgens de verzoeker niet weg dat de intrekkingbeslissing formeel gemotiveerd moest zijn. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen mocht niet als argument gebruiken dat de verzoeker geen belang had bij het aanvechten van de intrekkingbeslissing om dat middel van de verzoeker niet te beantwoorden.

De verzoeker stelt verder dat hij, bij gebrek aan formele motivering van de intrekkingbeslissing, terecht heeft gevraagd om nogmaals te worden gehoord. De

intrekking betekent dat ook volgens de commissaris-generaal iets schortte aan zijn beslissing van 20 mei 2009 en dus was het logisch dat de verzoeker vroeg om nogmaals zijn asielaanvraag te mogen toelichten. Een zorgvuldig bestuur zou dergelijk expliciet verzoek om gehoord te worden hebben ingewilligd, temeer daar de betrokkene bij gebrek aan formele motivering zelfs niet kan achterhalen waarom de intrekking is gebeurd, misschien omwille van onduidelijkheden in het administratief dossier waarover de verzoeker dan duiding zou hebben kunnen geven.

Ten slotte haalt de verzoeker aan dat zijn raadsman op de terechtzitting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 27 oktober 2009 heeft gesteld dat het vierde middel niet tegen de intrekkingbeslissing maar tegen de beslissing van 28 juli 2009 was gericht, dat zijn raadsman het woord “niet volharden” zelfs niet in de mond heeft genomen en dat het bestreden arrest ook in dat opzicht verkeerd is gemotiveerd.

Aldus is volgens de verzoeker de jurisdictionele motiveringsplicht, zoals vastgelegd in artikel 149 van de Grondwet en artikel 39/65 van de Vreemdelingenwet, geschonden. Daardoor worden met het bestreden arrest de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd, zodat, steeds volgens de verzoeker, ook de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet zijn geschonden.

5. De verzoeker herhaalt in de memorie van wederantwoord het grootste gedeelte van het eerste middel en voegt er aan toe dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met het bestreden arrest het vierde middel van de verzoeker niet heeft beantwoord, meer bepaald de stelling dat zijn rechten van verdediging zijn geschonden door het niet gemotiveerd zijn van de intrekkingbeslissing en door de daaropvolgende weigering van het commissariaat-generaal om de verzoeker nogmaals te horen, en dat door de weigeringsbeslissing van 28 juli 2009 ook de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet zijn geschonden. Het niet beantwoorden van dat vierde middel door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geleid tot het cassatiemiddel, gesteund op de schending van de rechten van de verdediging en van de jurisdictionele motiveringsplicht. De verzoeker ziet niet in waarom hij geen cassatie zou kunnen vorderen of waarom dat cassatieberoep niet-ontvankelijk zou zijn. Het feit dat hij bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen veel middelen zou hebben opgeworpen, doet daar alleszins geen afbreuk aan.

Anders dan de verwerende partij, meent de verzoeker dat hij als asielzoeker naar aanleiding van de intrekkingbeslissing het recht had om nogmaals te worden gehoord. Hij stelt dat de lidstaten overeenkomstig het arrest Klensch van het Europees Hof van Justitie van 25 november 1986 bij de uitvoering van een gemeenschapsregeling, zoals Richtlijn 2005/85/EG, de algemene beginselen van het gemeenschapsrecht moeten respecteren. Daaronder valt ook het recht te worden gehoord, hetgeen in meerdere arresten van het Europees Hof van Justitie is bevestigd. Dat hof heeft in het arrest Nederland en PTT van 12 februari 1992 gesteld dat de hoorplicht van toepassing is wanneer de administratieve overheid een negatieve beslissing wil nemen waarvan ze zelf eerder de toepassingsvoorwaarden in twijfel trok. Die rechtspraak is volgens de verzoeker ook op asielzaken van toepassing.

Wat de Belgische rechtsorde betreft, valt volgens de verzoeker niet in te zien waarom de rechtzoekende in asielzaken niet dezelfde rechtsbescherming zou krijgen als de rechtzoekende die vanwege zijn persoonlijk gedrag een sanctie door de overheid dreigt opgelegd te krijgen: ook het asielrelaas is immers integraal op het persoonlijke gedrag van de betrokkene gesteund. Daarom is de verzoeker het niet eens met de rechtspraak van de Raad van State volgens dewelke de rechten van verdediging en de hoorplicht niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen over asielaanvragen.

Op Europees vlak, zo stelt de verzoeker, heeft het verstrijken van de termijnen voor omzetting van de Richtlijn 2004/83 van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft (hierna: Richtlijn 2004/83) en van de Richtlijn 2005/85 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (hierna: Richtlijn 2005/85) tot gevolg dat de Belgische asielprocedures aan alle bepalingen en grondbeginselen van het gemeenschapsrecht moeten voldoen. Sedertdien is de hoorplicht als fundamenteel recht (van verdediging) van de communautaire rechtsorde dwingend van toepassing in het asielrecht van de lidstaten. Alleen al om die reden is de hoger genoemde rechtspraak van de Raad van State inzake de hoorplicht in asielzaken volgens de verzoeker niet houdbaar. De asielzoeker moet worden gehoord indien hij daarom vraagt en hij moet a fortiori worden gehoord indien hij daarom vraagt wanneer het bestuur een eerdere beslissing heeft ingetrokken omdat het zelf inzag dat niet aan alle toepassingsvoorwaarden was voldaan.

De verzoeker verwijst daartoe naar de overwegingen 8 en 13 en naar de artikelen 12 en 13 van Richtlijn 2005/85. Aan de vereiste van “een persoonlijk onderhoud” was volgens hem niet voldaan omdat de persoon die hem op 24 februari 2009 en op 7 april 2009 hoorde niet voldoende bekwaam was. De verzoeker had in zijn tweede middel voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen immers opgeworpen dat het commissariaat-generaal in de beslissing van 20 mei 2009 zelf het medische attest heeft geëvalueerd alhoewel het daartoe niet bekwaam was. Precies omwille van die kritiek heeft de commissaris-generaal immers zijn eerste beslissing ingetrokken en een nieuwe genomen. Daarom is volgens de verzoeker geen “uitzonderingsregime” uit Richtlijn 2005/85 van toepassing op grond waarvan hij na de intrekkingbeslissing van 7 juli 2009 niet meer zou moeten worden gehoord.

Hoe dan ook moeten de uitzonderingsgronden van Richtlijn 2005/85, zelfs al zouden zij toepassing vinden, zeer restrictief worden geïnterpreteerd om in overeenstemming te zijn met het Europees administratiefrechtelijk beginsel van het recht op hoor en wederhoor. Overweging 8 van Richtlijn 2005/85 vermeldt immers dat de Europese grondrechten moeten worden gerespecteerd. Artikel 41 van het op 1 december 2009 van kracht geworden Handvest van de grondrechten van de Europese Unie bepaalt het recht van eenieder om te worden gehoord voordat jegens hem een individuele negatieve maatregel wordt genomen. Het is daarbij niet meer van belang of die negatieve maatregel al dan niet uit de toepassing van de wet volgt. Een eerste negatieve maatregel is genomen op 30 mei 2009 doch ingetrokken op 7 juli 2009. Vermits opnieuw een negatieve individuele maatregel dreigde, heeft de verzoeker uitdrukkelijk gevraagd om te worden gehoord, hetgeen op grond van artikel 41 van het voornoemde handvest ontegensprekelijk zijn recht was.

Ten slotte vraagt de verzoeker aan het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen een prejudiciële vraag te stellen, met name of het niet willen horen van de verzoeker na de intrekkingbeslissing van 7 juli 2009, ondanks diens uitdrukkelijk verzoek op 9 juli 2009 en zonder de weigering te motiveren, al dan niet een schending van het fundamentele grondrecht om te worden gehoord, van de artikelen 12 tot 14 van Richtlijn 2005/85 en van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie vormt.

Beoordeling

6.1. Het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van de vierde kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 27 oktober 2009 vermeldt dat de verzoeker, die ter zitting door mr. W. Gardin loco mr. B. Staelens werd bijgestaan, “niet volhardt in het middel van schending van de rechten van verdediging”. Die bewoordingen zijn duidelijk en ondubbelzinnig. Zij kunnen enkel op het voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opgeworpen vierde middel betrekking hebben, vermits dat het enige middel is dat betrekking had op de voorgehouden schending van de rechten van verdediging. De eenvoudige ontkenning door de verzoeker in het verzoekschrift tot cassatie doet geen afbreuk aan de bewijskracht van het proces-verbaal als authentieke akte, zoals dit door de griffier is opgesteld en door de waarnemende kamervoorzitter en de griffier is ondertekend.

Ook in het bestreden arrest zelf wordt vermeld dat de verzoeker niet volhardt in het vierde middel. In het licht van hetgeen dienaangaande zowel in het proces-verbaal van de zitting als in het bestreden arrest is vastgesteld, moest de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in dat arrest inderdaad niet meer antwoorden op de oorspronkelijk in het vierde middel aangevoerde kritiek. De jurisdictionele motiveringsplicht, zoals vastgelegd in artikel 149 van de Grondwet en artikel 39/65 van de Vreemdelingenwet, is aldus niet geschonden. Het eerste middel is in die mate ongegrond.

Ten slotte wordt, anders dan de verzoeker thans voorhoudt, in het bestreden arrest als reden om het vierde middel niet te moeten beantwoorden nergens gesteld dat de verzoeker geen belang had bij het aanvechten van de “intrekkingsbeslissing”. In het bestreden arrest wordt allereerst verwezen naar “het verzoekschrift (...) tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juli 2009”. Ook in punt 1.1. van dat arrest wordt vermeld dat het beroep is gericht tegen de “beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire bescherming” van 28 juli 2009, waarna die beslissing in punt 1.2. volledig wordt geciteerd. De door de verzoeker aangevoerde kritiek wordt in punt 3. van het bestreden arrest onbetwistbaar behandeld als zijnde gericht tegen de beslissing van 28 juli 2009. In punt 4. van het bestreden arrest wordt nog gesteld dat de verzoeker ter terechtzitting benadrukt dat het beroep “niet tegen de intrekkingsbeslissing” is gericht. In dat punt wordt verkeerdelijk 20 mei 2009 als datum van de intrekkingsbeslissing vermeld en 7 juli 2009 als datum van de voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bestreden beslissing, doch die materiële

vergissing doet geen afbreuk aan het voorgaande. Het eerste middel mist in die mate feitelijke grondslag.

6.2. Op de omstandig ontwikkelde kritiek betreffende de vraag of de commissaris-generaal al dan niet had moeten ingaan op de vraag van de verzoeker om na de intrekkingbeslissing opnieuw te worden gehoord, moet in het huidige cassatieberoep niet worden ingegaan. Het bestreden arrest heeft er zich immers niet over uitgesproken en uit punt 6.1. hierboven blijkt dat dit niet onwettig was.

Ook op de in de memorie van wederantwoord toegevoegde kritiek met verwijzingen naar de Europese regelgeving en de vraag om dienaangaande een prejudiciële vraag omtrent de omvang van de hoorplicht te stellen, hoeft om dezelfde redenen niet te worden ingegaan. Dit geldt des te meer omdat die kritiek en de prejudiciële vraag voor het eerst in de memorie van wederantwoord worden ontwikkeld en de verzoeker niet aantoont dat hij dit niet in het verzoekschrift tot cassatie kon doen. De uitgebreide bijkomende uiteenzetting in de memorie van wederantwoord voldoet trouwens niet aan de vereisten van een “samenvattende memorie”.

De verzoeker zet nergens uiteen op welke wijze het bestreden arrest de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet zou hebben geschonden. De vermelding dat de schending van die bepalingen zou voortvloeien uit de schending van de jurisdictionele motiveringsplicht, volstaat niet omdat het middel enkel betrekking heeft op het niet gemotiveerd zijn van de intrekkingbeslissing en het niet ingaan op de vraag om nogmaals te worden gehoord. De verzoeker legt geen enkel concreet verband met de verwerping van de asielaanvraag en de vraag om subsidiaire bescherming.

Het eerste middel is in die mate niet-ontvankelijk.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

7. De verzoeker werpt in een tweede middel de schending op van de artikelen 39/2, § 1, 2°, 39/6, § 1, laatste lid, 39/6, § 3, derde lid, 39/65, 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van artikel 149 van de Grondwet, van het gelijkheids- en het non-

discriminatiebeginsel zoals vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en van de rechten van verdediging.

De verzoeker verwijst naar het eerste middel en voert verder aan dat hij met het vierde middel voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voldoende argumenten meende te hebben voor een hervorming van de negatieve asielbeslissing, minstens voor een vernietiging met terugzending naar de commissaris-generaal om de verzoeker alsnog te horen, en dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet heeft gemotiveerd waarom hij dat niet heeft gedaan.

Vervolgens voert de verzoeker aan dat de Nederlandstalige rechters in de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in slechts 0,7% van de gevallen een asielzoeker als vluchteling erkennen en in 0,6% van de gevallen de zaak terug naar de commissaris-generaal sturen, terwijl de Franstalige rechters in 6,3% van de gevallen overgaan tot erkenning en in 8,8% van de gevallen de zaak terugsturen. Volgens de verzoeker bestaat er dus geen eenheid van rechtspraak hoewel dit principe in artikel 39/6, § 1 en § 6 van de Vreemdelingenwet is vastgelegd en een bijzondere toepassing van het gelijkheids- en non-discriminatiebeginsel vormt. Ingevolge de weigering van de vluchtelingen- en de subsidiaire beschermingsstatus zijn ook de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet geschonden.

8. De verzoeker herhaalt in de memorie van wederantwoord het grootste gedeelte van het tweede middel en voegt er aan toe dat het tweede middel volgens de verwerende partij niet-ontvankelijk zou zijn omdat de Raad van State daartoe de feiten zou moeten onderzoeken, hetgeen hem als administratieve cassatierechter niet toekomt. Dat zou er op neerkomen dat de schending van het gelijkheidsbeginsel nooit in cassatie zou kunnen worden opgeworpen. De verzoeker wijst er op dat een onderzoek naar de (wijze van) verdeling van asielzaken tussen de Franstalige en de Nederlandstalige kamers van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen feitenonderzoek is, maar een onderzoek of het criterium van de verdeling volgens het gelijkheidsbeginsel kan worden verantwoord. Met een citaat uit “A theory of justice” van John Rawls voert de verzoeker aan dat het gelijkheidsbeginsel ook wordt geschonden wanneer men zich blindstaart op “proceduralistische overwegingen”.

Verder stelt de verzoeker dat men voor de evaluatie van de eenheid van rechtspraak uiteraard op statistieken is aangewezen, dat die statistieken ontegensprekelijk

een verschil tussen de Franstalige en de Nederlandstalige rechtspraak in vreemdelingenzaken aanduiden en dat daar geen pertinente redenen voor zijn te vinden. Het belang van de verzoeker bij dit middel is duidelijk: hij is van Keniaanse nationaliteit en sprak ten tijde van zijn asielaanvraag noch Frans noch Nederlands en hij werd volgens een blind toewijzingssysteem aan de Nederlandstalige afdelingen van de dienst Vreemdelingenzaken en later dus ook van het commissariaat-generaal en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toegewezen. Indien de verzoeker Franstalig was geweest, zou hij door de Franstalige behandeling een veel grotere kans op inwilliging van zijn asielaanvraag dan wel vernietiging van de negatieve asielbeslissing hebben gemaakt. Ter bevestiging van zijn stelling citeert de verzoeker uit het antwoord op een parlementaire vraag in de senaat en uit het verslag van een hoorzitting in de senaat over de evaluatie van de asielprocedure. Hij vraagt een prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof te stellen, met name of artikel 39/6 van de Vreemdelingenwet het gelijkheidsbeginsel schendt vermits uit statistieken over de globale werking van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het in die bepaling neergelegde mechanisme ter garantie van de eenheid van rechtspraak faalt, daar asielzoekers in de Franstalige procedure een significant grotere kans dan in de Nederlandstalige procedure hebben om hun aanvraag ingewilligd te zien.

Beoordeling

9. In de mate dat de verzoeker naar het eerste middel verwijst, kan naar de behandeling en de verwerping daarvan worden verwezen.

De verzoeker beperkt zijn kritiek in het tweede middel in wezen tot het verwijzen naar algemene cijfers betreffende het aantal beroepen dat respectievelijk door de Franstalige en de Nederlandstalige kamers van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gegrond wordt verklaard. Hij stelt dat geen “pertinente redenen” voor dat verschil blijken. Met die zeer algemene kritiek gaat de verzoeker volkomen voorbij aan de concrete motieven op grond waarvan zijn eigen beroep met het bestreden arrest wordt verworpen. Die kritiek kan dan ook niet tot de cassatie van het bestreden arrest leiden.

De verzoeker formuleert zijn prejudiciële vraag voor het eerst in de memorie van wederantwoord. Hij toont niet aan dat hij dit niet in het verzoekschrift tot cassatie kon doen. De uitgebreide bijkomende uiteenzetting in de memorie van

wederantwoord voldoet trouwens niet aan de vereisten van een “samenvattende memorie”. Hoe dan ook heeft ook die kritiek geen betrekking op de motieven van het bestreden arrest.

Evenmin als in het eerste middel, zet de verzoeker in het tweede middel niet uiteen op welke wijze het bestreden arrest de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet zou hebben geschonden. Hij legt geen enkel concreet verband met de verwerping van de asielaanvraag en de vraag om subsidiaire bescherming.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, kennelijk ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt de vordering.

2. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van achttien april tweeduizend en elf, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

André Beirlaen